

Forældreløs på farlig vej i Humleby

20. AFRSNIIT
ONIKEL SVENDS
JULEFESTLILLETON

Det var en mørk og stormfuld aften. Pensionisten gik hjemad gennem Ernst Meyers Gade. Gaden var igen mørk og trist og fortovene stort set ufremkommelige på grund af alskens overflødig ragelse, som beboerne havde stillet uden for, fordi de åbenbart ikke mente at have plads til det i deres forhaver. Så sent som for en uge siden havde gaden ellers været så fin som nogensinde og pyntet festligt op til jul - med lys i alle former og farver.

Det havde været en ren fryd at se på. – Det var da utroligt, som de har fundet sammen i den gade, alle husejere i gaden er åbenbart blevet enige om, at nu skulle der pyntes til jul, selv om vi kun er i november, havde pensionisten tænkt.

Men det var i sidste uge. Nu lignede gaden sig selv med det sædvanlige roderi på fortovet, og kun en enkelt have med en jammerlig lyskæde.

Det var gået op for pensionisten, at hele det festlige halløj var hængt op af Danmarks Radio, som åbenbart var for fattig til at lade den fine pynt blive hængende i gadens træer. Og som derfor havde pillet det hele

ned igen. De havde brugt en hel dag på at lave et halvt minuts reklame for et produkt, der hed X-factor.

Det var nyt for pensionisten, at også Danmarks Radio nu gik ind for reklamer. Men hvorfor ikke. Det var da godt, at andre end fattige licensbetalere var med til at betale det frådseri, han havde set udfolde sig i Ernst Meyers Gade.

Han vidste ikke, hvad X-factor var for noget. Men han havde fået at vide, at det var noget, han i hvert fald ikke selv havde noget af, da han havde et sammenstød med en emsig fyr, der bad ham flytte sin bil - eller den gamle spand - som han havde kaldt den. Bilen skulle ud af billedet.

Danmarks Radio havde reddet deres billede og løst problemet ved at anbringe et illumineret plastic juletræ på taget af hans bil. Den løsning havde han accepteret - så har vi da allerede et juletræ - og det vil ikke fylde for meget i vores to-værelses, havde han tænkt.

Men det havde de så ikke alligevel. Juletræet på hans bil var forsvundet sammen med alt det andet julepynt i gaden.

Det kunne ellers have hjulpet lidt på budgettet. Hvis man da kunne kalde den smule, han rådede over for et budget.

Hans folkepension rakte ikke langt, og hvad der ellers var at gøre med, var for længst brugt. Og nu havde hans kone også mistet sit arbejde. Hendes sidste tjans havde været rengøring i SAS - da hun havde fået det job havde han gjort sig forestillinger om, at de som tilskud til lønnen ville få gratis rejser til alverdens steder, hvor folk arbejdede stort set gratis og vartede en op med både det ene og det andet, så en folkepension rakte til det hele. Det blev der ikke noget af. Ikke så meget som en billet til Bornholm blev det til. Og nu var det helt forbi. SAS var ikke, hvad det engang havde været.

Nu gik han så her og var faktisk nødt til at finde på noget, som kunne skaffe dem lidt penge til at holde jul for.

Han havde været rundt i de lokale butikker og spørge om, de havde brug for julehjælp. Han mente, det kunne være godt for konen at komme lidt ud mellem folk. Selv mente han ikke, at han kunne finde sig

til rette i en underordnet stilling. Han havde trods alt været prokurist - en slags ledende stilling.

Det eneste sted, han blev taget positivt imod var i en ny musik- og boghandlerforretning på Vesterfælledvej.

Butikken var indrettet i et tidligere værtshus, som han ikke havde vovet sig ind i, fordi der kom karseklippede typer med tatoveringer. Den type havde han ikke gode erfaringer med.

"Oktober" hed butikken - sært navn og ikke lige frem befordrende for et julefremstød - tænkte pensionisten.

Velkomsten var såmænd hjertelig. Indtil det gik op for damen i butikken, at det var konens og ikke hans egen arbejdskraft, han ville tilbyde. Og da han så spurgte til lønnen, havde damen kigget på ham som om, det var noget, de slet ikke brugte i den butik.

Han var gået igen uden at købe noget. Der var ikke en eneste bog på hylderne, der havde hans mindste interesse.: - Alle veje fører som bekendt nedenunder og hjem - tænkte han, da han smækkede med døren.

Også tæppeforretningen på hjørnet, der så længe han kunne huske, havde skiltet med "Alt skal væk!", så ud til at mene det alvorligt - for nu stod der "Ophørsudsalg" på skiltet. At ekspedere i et ophørsudsalg var nok ikke lige det, konen havde brug for for at få nyt mod på et arbejdsliv.

De øvrige butikker, han havde besøgt, ansatte af princip ikke voksne mennesker. De ansatte kun unge lømler og lømmelinder, der havde deres tanker alle mulige andre steder

end ved, hvad kunderne var bedst tjent med.

"Nedenunder og hjem" - det er vist også den vej, jeg er slået ind på, tænkte han bittert, mens han gik ned ad Ernst Meyers Gade.

En snebold i nakken fik ham på andre tanker. Minsandten om ikke der dryssede sne ned over elendigheden i Ernst Meyers Gade. Han havde slet ikke bemærket, at det var begyndt at sne, men der skal ikke så meget til, før sneen fra en bils forrude kan blive til en snebold.

Det var sjældent, at en snebold i nakken gør en glad, men det gjorde denne, selv om den fik det til at løbe ham koldt ned ad ryggen.

I morgen skulle der være julemarked i Ernst Meyersgade. Det glædede ham, at han i år ikke skulle stå og fryse i en bod uden at få solgt noget, som han havde gjort sidste år.

Der er ikke noget, der sælger sig selv - bortset fra søde små børn, som barnløse åbenbart vil give, hvad som helst for. Der var i pressen debat, om danskeres adoption af fattige afrika-forældres børn gik rigtigt til.

Men hvordan får man fat i søde små børn på en rigtig måde, og når man ikke engang kan rejse billigt. Pensionisten slog tanken om en forretning med søde små børn ud af hovedet.

Fattigdom behøvede man ikke rejse til Afrika for at finde. Der var såmænd også mange stakkels fattige forældreløse i Danmark. Dem behøvede man ikke engang at tage ud i udkant - den rådne banan - for at finde.

Så slog det ned i pensionisten: Fattig og forældreløs - det var han jo selv. Hvis han stil-

lede en indsamlingsbøsse op uden for Beboerhuset med et fint skilt; "Giv et bidrag til fattige forældreløse", hvem ville så gå forbi uden at smide penge i? At man godt kunne være fattig og forældreløs uden at være et sødt lille stakkels barn - jamen hvem ville dog få den tanke ved et snepnydet julemarked?

Han kunne såmænd gøre det endnu mere lokalt og nærværende: "Hjælp Humlebys forældreløse!"

Så ville folk glemme alt om fattige i Afrika og andre steder ude i verden. Her kunne de se deres hjælp gøre en forskel. Og fattige børn i Humleby - jamen det kunne man da sagtens forestille sig med de huspriser.

Pensionisten gik direkte i kælderen, da han kom hjem. En glaskrukke, som de engang havde brugt til syltede asier, var ideel som indsamlingsbøsse. Man skulle kunne se, hvor meget andre har lagt i. Det meste af, hvad han havde tilbage på sin konto, ville han dagen efter få vekslet til store mønter og sedler og lægge i krukken, så folk kunne se, at mindre end en tier ikke var et passende bidrag. Han fandt efter at have ledt længe et skruelåg, som han forsynede med en så stor sprække, at folk uden besvær kunne lægge store mønter og store sedler i, men som ikke gjorde det muligt at få fingre i krukken indhold.

- Der findes jo de typer, der kan finde på at tage penge også fra små, søde, men fattige forældreløse børn, tænkte pensionisten forarget.

Han fandt et stykke pap, pensel og maling og fik malet et skilt: "Hjælp Humlebys forældreløse!".

Et par havefakler, som de ikke havde fået brugt i den regnfulde sommer, fandt han også. Så ville glaskrukken og skiltet være synlig, når det blev mørkt.

Nu er julen reddet for Humlebys fattige forældreløse, tænkte han. Det var lige før han blev bevæget.

Han sendte sine forældre, som for mange år siden var begravetovre i den fjerneste ende af den rådne banan en kærlig tanke; – så blev jeres død alligevel til brød. Han skød hurtigt tanken om sin gamle mor fra sig. Han var ikke helt sikker på, om hun oppe fra sine himmel så med milde øjne på hans initiativ.

Ved julemarkedet dagen efter, kom han alligevel til at sidde og fryse lige som alle de andre, som sad i en bod for at sælge et eller andet. Han turde ikke slippe sin glaskrukke af syne; det var ikke lykkedes ham at gøre den fast. Og den indeholdt alle hans egne penge. Han holdt sig dog på så meget afstand, at sammenhængen mellem krukken og ham selv ikke blev for tydelig.

Der kom af og til nogen, som smed penge i. Det var mest folk udefra, som han ikke havde set før. Det gik nogenlunde, men det så ikke ud til at blive til så meget, som han havde håbet. Pludselig stod der en ved krukken og skiltet, som begyndte at galpe

op om, at han boede i Humleby, og at han forresten også var forældreløs. Det var ikke et sødt lille barn. Tvært imod. Det var den berygtede rørlægger.

Da rørlæggeren lagde hånd på krukken - og helt tydeligt ikke for at smide penge i - blev pensionisten nødt til at gribe ind.

"Fingrene væk. Du stjæler vel ikke penge fra Humlebys små søde fattige forældreløse børn", råbte pensionisten.

Flere voksne mænd kom til og trængte sig til pensionistens glæde truende sammen omkring den berygtede rørlægger.

Men rørlæggeren lod sig ikke skræmme. Tvært imod. Han grinede.

"Humblebys forældreløse! – din platugle – det er jo dig og mig og de fleste i Humleby i vores alder, og stort set ingen af os er fattige, men går den så går den, og det gør den nu! Vi går over i Bobs Hytte, så giver du en omgang til alle os stakkels forældreløse. Kom så går vil!"

En del ældre herrer og en enkelt dame fulgte efter med svedne grin om læberne. Pensionisten turde ikke andet end at følge efter med sin glaskrukke.

Der viste sig at være penge nok til en omgang til alle værts- husets forældreløse - også når han trak sine egne penge fra. Heldigvis havde en hel del af de tilstedeværende stadig en mor eller en far, så det blev ikke så dyrt, som han havde frygtet.

Det hjalp lidt på humøret at stå der i baren som den glade giver. Men det fik den berygtede rørlægger hurtigt ødelagt. Han skulle selvfølgelig stå og bralre op om, hvordan pensionisten var kommet til penge. Den skoggerlatter, der nu slog sammen om pensionisten, brød han sig ikke om.

"Jeg kan tydeligt mærke, at I ikke har noget til overs for Humlebys små søde børn. Men det har jeg", råbte han og gik ud og smækkede døren efter sig.

Da han kom hjem havde han ikke mod til at gå direkte op til konen i deres lille lejlighed på anden sal og lade sig udfritte om, hvordan hans dag var gået.

Han gik ned i kælderens for at få samling på sig selv. Hans humør var på lavpunktet. Men så faldt hans blik på en gammel spand maling med et stort dødningehoved på. Han havde engang ladet sig prakke den giftige maling på, fordi han ville forsyne Humleby med flere højst tiltrængte parkeringsbåse ved at male striber på vejbanen.

Så slog det ham, at han med den maling kunne gøre skolevejen mere sikker for Humlebys børn. Nabo havde i årets løb bragt artikler om en dødsfælde på børnenes vej til skole på Ny Carlsbergvej, fordi der var lavet skråparkering på en måde, så bilerne ikke kunne se de skolebørn, de bakkede ud i.

Her var der noget at gøre for en rask mand med en spand solid maling.

Nu fik han mod på at gå op til konen på anden sal.

Da han var kommet inden for, spurgte hun ham straks ud om, hvad det var for noget med, at han samlede ind til Humlebys forældreløse børn.

Nogen havde fortalt hende om julemarkedet. Men heldigvis havde de ikke overværet, at den berygtede rørlægger så brat satte en stopper for den prisværdige indsats. Så konen så på ham med milde øjne.

Han viste hende glaskrukken, som stadig indeholdt et ikke ubetydeligt beløb.

"Jamen, hvordan vil du lade de penge komme de forældreløse til gode", spurgte konen.

"Jeg vil sikre deres skolevej. Tænk på hvor farligt det er for de små, som ikke har forældre til at følge sig, nu hvor skolevejen er proppet til med dødsfælder."

"Rækker de penge virkelig til det?"

"Hvor der er vilje, er der også en sikker vej", svarede pensionisten.

Næste morgen stod han meget tidligt op. Og det lykkedes ham minsandten med en ivrig skolepatruljes hjælp at få plads og tid til at male en fint opstribet fodgængerovergang over Ny Carlsbergvej mellem Vesterbro Ny Skole og Enghaveparken. Inden morgentrafikken for alvor kom i gang.

Da han midt på formiddagen kom hjem og fortalte hende, at han havde allerede havde fået sit projekt for en sikker skolevej for Humlebys forældreløse igennem, slog hans kone begejstret hænderne sammen.

"En bedre julegave tror jeg ikke nogen børn får i Humleby - heller ikke dem med forældre", sagde hun.

"Nej nu kan alle Humlebys børn - med og uden forældre - se frem til en god jul og især et godt og mere sikkert nytår", svarede pensionisten.

Onkel Svend.

66

vesterfælledvej

værkstedbutikken

ShopArt

kunst og
kunsthåndværk

fotografi

skulptur

salg
produktion
og undervisning
Tlf.: 3331 1993